

Ať slunečnice září

Možná jsem někomu k smíchu,
když životem občas klopýtám.
Možná se dopouštím hříchu,
když cítím pýchu.
Protože padnout odmítám
přes klacky pod nohy házené.

I když slabost mě občas do kouta zažene
a mravenci útokem berou mé údy,
místo nohou mám neposlušné chůdy,
v hlavě bludy,
pořád se uvnitř usmívám,
životem planou mi líce.

Každý den zářím jako slunečnice.
I když cizí oči to nevidí.
A za svou slepotu se ani nestydí.
Přitom učit by se mohly od lidí
plných síly, lásky a naděje.
Zastav se, usměj se,
slunečnici to zahřeje.